Mă bântuie oamenii

On Mai 25, 2017

Începe să adopți o atitudine corespunzătoare față de întreaga creație numită reprezentativ viață, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă.

Oamenii. Oamenii buni, întăriți de-a lungul încercărilor de a trece peste orice obstacole, obținând rezultate maxime, îndrăzneală care, uneori, este "plătită" printr-o atitudine deschisă față de singurătate. Oamenii smulși din clepsidra unui timp dublu oscilatoriu care modifică treptat fenomenele realității, ce corespund năzuințelor împlinirii viitoare, în raport cu destinația și funcțiile pe care le îndeplinesc rezistențele unei forțe cenzuratoare în Eu.

Prin meșteșugul transcenderii spre o stare de echilibru interior, de supremă spiritualitate și grație, ei cedează căldura mediului ambiant pe toată lungimea unei trăiri înălțătoare, din care se compune conținutul unor experiențe neobișnuite.

Arta de a pune o suflare de viață într-un deșert inevitabil, cu ale lui dune pline de restricții de libertate, poate fi văzută numai prin oglinda unui suflet din care se pierde întotdeauna un minut sau două. Ţi-e dor de el, așa cum îți este dor de frumusețea unui trandafir de culoarea cerului, reverii nebuloase ale unei fantezii active, stârnite de împrejurările oferite de știința plenitudinii prezenței lui Dumnezeu. Chiar și atunci când dorul cade în păcatul de a purta cu el mesajul durerii.

Oamenii, poziționați în situația unui Jean Valjean, strălucitori între o nuanță a consecințelor nedreptății lumii și saturația aducerii aminte a motivului pentru care au fost aleși de Dumnezeu. Peste care anii trec atât de ușor. Demonstrând că trebuie să fii cu adevărat mare ca să te înțelegi.

Deși foarte încercat și istovit de soartă, ca orice suflet întinerit de năzuințele de mărire, dar ghidat de această infailibilă piatră de încercare a oricărei nenorociri, Jean Valjean salvează un om prins sub atelajul căruței. Prin asta el săvârșește gestul suprem, un act de pietate, adevărata iertare care aduce eliberarea adevărată de povara greșelilor din trecut, demonstrând ce mult contribuie siguranța conștiinței la siguranța izbânzii.

Leadership: Poți să-ți vezi propria imagine în altcineva, față de tot ceea ce te ridică într-o lumină care întreține starea de veghe?

Să locuiești într-un loc netăgăduit - asta fiind scăparea, evadând din orbirea unei intimități clădite în anii de trai în paralel, atât din vânătăile, cât și din exilul unui destin care își caută vindecările, în lunga tăcere care îți descoperă temeri ascunse. Nu înseamnă oare să te asemeni cu un geniu ce scăpă din când în când câte-o vorbă de duh, iar în această genialitate, în această putere imperială ce se consideră a fi de sorginte divină, pe care refuzăm atât de des să o cunoaștem, nu se oglindește oare siguranța celui ce se știe prețuit de mărturia unei viziuni peste timpuri - căreia i se atribuie infinitul?

Amintiți-vă de micuța Cosette, o ființă fără apărare, cea de care se stabilesc cerințele reale și legitime ale naturii umane, cu un suflu reînnoit de visare, dar adânc izbită în circumstanțele unei lumi care și-a pierdut busola. Este o parabolă a condiției de a juca tare cu destinul.

Ea își clădește viitorul, nervul unei vieți noi, prin intermediul unei păpuși primite în dar de la un înger. Reușind mai apoi o evadare din iadul unei amintiri de care nu trebuie să rămânem

fideli, o resuscitare din autenticele suferințe suportate numai prin nădejdea neclintită că într-o zi totul se va transforma în liniște, pace, bucurie.

Gradul de desăvârșire al omului aparține unei existențe care se prepară din excesul unei emoții de care nici măcar nu te-ai fi crezut capabil și de care nu poți scăpa.

Cyrano de Bergerac, cu ale lui Statele Lunii și Statele Soarelui, ne amintește că stelele sunt fixe, tot așa cum legile și principiile universului sunt de nezdruncinat, adică lumi pe care nu le vedem aici, din pricină că-s prea mici și deoarece lumina lor de împrumut n-ar putea ajunge până la noi. Dar așa cum Dumnezeu a putut face lumea infinită, dacă e adevărat că eternitatea nu e altceva decât o durată fără margini, iar infinitul - o întindere fără limite, tot așa a putut face sufletul omului nemuritor.

Şi când mă gândesc la un spirit atât de înălțător, care spune întotdeauna DA universului, îmi amintesc de vocea din background din finalul filmului "The Book Thief":

„Am văzut foarte multe lucruri. Am asistat la cele mai groaznice dezastre ale lumii și am lucrat pentru cei mai mari ticăloși. Am văzut minunile lumii. Dar rămâne cum am spus. Nimeni nu trăiește veșnic. Când am venit, în sfârșit, după Liesel, am simțit o plăcere egoistă să știu că-și trăise cu chibzuință cei 90 de ani. Poveștile ei i-au emoționat pe mulți. Pe unii dintre ei i-am cunoscut în trecere. Pe Max, a cărui prietenie a durat aproape cât a trăit Liesel. Aproape. În ultimele gânduri, i-a revăzut pe toți cei al căror drum s-a întretăiat cu al ei. Pe cei trei copii ai ei. Pe nepoții ei. Pe soțul ei. Printre ei, ca niște felinare, erau Hans și Rosa, fratele ei și băiatul al cărui păr rămăsese pe veci de culoarea lămâii.

Voiam să-i spun hoației de cărți că a fost printre puținele suflete care m-au făcut să mă întreb cum e să trăiești. Dar, în cele din urmă, n-a mai fost niciun cuvânt. Doar pace. Singurul adevăr pe care îl știu cu adevărat este că mă bântuie oamenii."

Leadershipul este un criteriu hotărâtor al adevărului pe care nu trebuie niciodată să-l ratezi: nu poți să trăiești veșnic, tot așa cum trebuie să știi că Dumnezeu nu e totul. Cum bine spunea cineva, minunea nu este să trăiești veșnic, ea se reflectă în ceea ce rămâi tu însuți pe vecie.

Dacă am considerat potrivit să atrag atenția asupra acestui aspect al dimensiunii umane, cu implicațiile ei, am făcut-o numai pentru a sublinia acele elemente care, de obicei, se uită, sau pe care mulți nu le-au observat. Pe baza exemplelor supuse propriilor aprecieri, am vrut să reliefez necesitatea prezentării totalității, a purității lăuntrice, a divinului care locuiește în adâncimile oricărui om, manifestându-se progresiv prin forțele cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

În acest fel ne va fi poate mai ușor să adoptăm o atitudine corespunzătoare față de întreaga creație numită reprezentativ viață. Să o ridicăm intenționat și conștient în ochii noștri printr-un „licăr de lumină" pe piedestalul unui vis de aur, al unui zid de sprijin și al unui zâmbet de copil, pentru a o apropia de receptarea unei opere de artă. Pe ritmul unei lecturi a melodiei: The color of love (by Yakuro).

Leadershipul înseamnă să ajungi la o înțelegere a menirii tale printr-un acord al forțelelor cugetătoare ale timpului și efectelor lui: durerea, îndurarea și fericirea supremă.

Mă bântuie oamenii este o incursiune în spațiul gândirii oferit de o lume neînțeleasă, în vecinătatea unei culori, a unei forme, a unei arome asemănătoare cu semințele unei creații divine din care trebuie să extragem acea putere, acea energie pură, din care suntem ceea ce

suntem. O stea, înlănțuită în trup.

Source: https://neculaifantanaru.com/ma-bantuie-oamenii.html